

ψυχή μου, όταν την αντίκρισα, δέ λέγετα... Όταν έκλεισαν τόν άντρα της νά ξετασθῆ, αὐτός δὲν ἤθελα νά καταθέσῃ τὸ παραμυθῶ και τὸν ἀνάγκασαν ν' ἀπανηρώσῃ μονάχα σὲ μερικὰ τυπικὰ ἐρωτήματα. Στὸ τέλος ἔμπε στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή και εἶπε πὸς εἶχε νά προσθέσῃ ἀκόμα κάτι. Τότε ἡ γυναίκα του γύρισε και τὸν κινεῖσε κατὰματα. Τὰ μάτια της μαρτυροῦσαν μὲν ἀβέβαιη ἀγάπη και μοῦξο μιὰ ἄσηνη παράκληση. Φαίνονταν αὐὰ τούτλεγε : -Μη ! Μη ! Γιὰ τὸ Θεὸ ! Μὴν εἰπῆς τίποτα ! Ὁ Ροβέρτος χαμῆλωσε τὰ μάτια του, κοκκινίζοντας. Καὶ δὲν πρόθεσε τίποτε ἄλλο στήν κατάθεσὶ του...

Ἡ Ζένην καταδικάστηκε σ' ἑνὸς χρόνου φυλάκιση. Ὅταν τῆς διάβασαν τὴν ἀπόφαση, ἀνατρίχιασε σὺγκορημν και λίγο εἶλαψε νά πῆσῃ κάτω λιπόθυμη, ἀν δὲν τῆ βαστούσε ὁ δικηγόρος της. Ὅλα περὶ εἶχαν τελειώσῃ και ἡ φτωχὴ Ζένην ἔδωκε νά κεφάλι της ὑποταχτικὰ στὴ μοίρα.

Μετὰ λίγη ὥρα ἡ Ζένην ἦρθε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, ὅπου εἶχαμε συγκεντρωθῆ γιὰ νά μᾶς ἀποχαιρετήσῃ. Πρῶτος τὴν πλησίασε ὁ άντρας μου και τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ὑστερα πλησίασε κ' ἐγὼ και τῆ, ἔδωκα τὸ χέρι κλαίοντας. Φύγαμε και τὴν ἀφήσαμε γιὰ λίγο μονάχη μὲ τὸν άντρα της. Τὶ εἶπαν μεταξὺ τους, δὲν ξέρω. Πρόσεξα μόνον ὅτι ὁ Ροβέρτος Λέυτον, ὅταν σὲ λίγο κατέβαινε τις σκάλες τοῦ δικαστηρίου, ἔμοιαζε σὰ νὰ τὸν βάραινε κάποια κατάρρα.

Ὁ Ράλφ Λέυτον εἶχε γίνει περὶ καλά. Ἡ πληγὴ του ἔκλεισε, μὰ ἐξακολουθοῦσε νά μένη στὸ σπῆτι τοῦ ἑσθέρφου του. Ἐγιναν μάλιστα καὶ .. φίλοι !

Μιὰ μέρα ὁ Ράλφ μὲ παρακάλεσε νά στεἴλω στὸ ταχυδρομεῖο ἕνα γράμμα. Ἦταν ἀρκετὰ χοντρὸ, κ' ὅπως εἶδα στὸ φάκελλο ἀπαυθύνονταν πρὸς τὸν πατέρα του Ροβέρτου. Τοῦ γράφε, ὅπως μοῦ εἶπε, γιὰ κάποιο ζήτημα και μοῦξο τούτλελε και τις ἐφημερίδες, πού δημοσίευαν τὴ δική.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ροβέρτος εἶλαβε ἕνα τηλεγράφημα και τὴν ἄλλη μέρα ἕνα κομψὸ ἀμάξι σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπῆτι τῶν Λέυτον. Ὁ Ράλφ ἔκρεξε νά ὑποδεχθῆ τοὺς ἐπισκέπτες και σὲ λίγο εἶδα νά κατεβαίνει ἀπὸ τὰμάξι μιὰ ἡλικιωμένη κυρία και ἕνας γέρος, σοβαρὸς, ἔξαιρητικὰ λαμπροῦ παρουσιαστικῶ. Ὁ Ράλφ τοὺς ὠδήγησε στὸ κῶμα τοῦ κήπου, ὅπου κ' ἐκάθησαν. Σὲ λίγο ἔφτασε κ' ὁ Ροβέρτος. Ἐκρεξε πρὸς τοὺς ἔξονους, ἀγκαλιάστηκαν, φίληθηκαν κ' ἀπ' αὐτο και ἀπὸ μερικὰ λόγια πού εἶπαν μεταξὺ τους, καταλαβα πὸς ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ροβέρτου. Σὰν ἔπερασε ἡ πρώτη συγκίνηση, κάθονταν ὅλοι τους περὶ στὸν ἴσκιο, ἡσυχος, καλοδιάθετοι και χαρούμενοι.

- Ἀ : φαίνεται ὅτι ὁ Ροβέρτος ἀποφάσισε περὶ νά τῆ χωρίσῃ τὴν ἔρημη Ζένην, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο κομψὸ ἀμάξι σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπῆτι τῶν Λέυτον. Ὁ Ροβέρτος, οἱ γονεῖς του και ὁ Ράλφ ἀνέβηκαν. Ὅλοι τους φαίνονταν σοβαροί, μὰ ὄχι και λυπημένοι. Τὴν ὥρα πού ξεκινούσαν, στεκόμουν στὸ παράθυρὸ μου και κατάπληκτη ἄκουσα τὸν πατέρα τοῦ Ροβέρτου νά δίνει στὸν ἀμαξῶτα φυλακῶν, ὅπου ἦταν ἡ Ζένην. Δὲν ἤθελα νά μου ε' αὐτῶ.

Στὶς φυλακὲς ἡ Ζένην ἔμεινε σὲ ξεχωριστὸ καθαρὸ δωμάτιο, χωρὶς νάχη καμμὶ ἐπικοινωνία μ' ἄλλους φυλακισμένους. Ὅλη τὴν ἡμέρα διάβαζε ἡ ἔγραφε γιὰ νά ἡσυχάζῃ τὴ φουφτούνα τῆς καρδιάς της. Τὶς πρώτες ἔβδομάδες, ἔκλεισε ἀδιόκομα, μὰ λίγο - λίγο ἔγινε ἡσυχώτερη. Πολλὲς φορὲς σήκωνε τὰ μάτια της περιλῆνα πρὸς τὸ σιδερόφρακτο παραθυρῶν τῆς φυλακῆς. Ἐνα κομμάτι γαλιόλιου οὐρανοῦ τῆς χαμογελοῦσε κ' ἐννοιοῦσε τότε τὴν ἐλπίδα νά πλεμμυρῆ τὴν καρδιά της. Μονάχα ὅταν πῆγαινε νά τὴν ἐπισκεφθῆ ὁ άντρας της, φαιζονταν τὸ πρόσωπὸ της ἀπὸ παραμυθικὴ χαρὰ. Μὰ κ' αὐτὴ τῆ χαρὰ πολὺ σπάνια τῆ δοκιμασε, γιὰτι πολὺ σπάνια ἔδιναν στὸ Ροβέρτο τὴν ἀδεια νά τὴν βλέπῃ.

Σήμερα ἦταν πάλι ἡ μέρα πού θὰ πῆγαινε. Ἀπὸ ὥρα ἡ καρδιά της σφουροκοποῦσε και κάθε λίγο τέτανωνε ταῦτι της μὲν ἀκούσῃ ἀπέξω στὸν πλεξαστρωτὸ διάδρομο τὰ βήματα τοῦ Ροβέρτου της. Τέλος σὲ μιὰ στιγμή ἄκουσε βήματα νά πλησιάζουν. Ἀρχισε νά τρέμῃ, τὸ πρόσωπὸ της πάνιασε σὸν τὸ ἄσπρο σάλι πού σκέπαζε τὸ παγωμένο παρμὶ της. Δὲν ἦσαν τὰ συνηθισμένα βήματα τοῦ Ροβέρτου. Ἦσαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων και πῶ βαρειά. Νὰ ἦσαν τάχα οἱ φυλακῆς ; Τὶ τὴν ἤθελαν ;

Ἡ φτωχὴ γυναίκα ζάρωσε σὲ

μιὰ γωνίτσα τοῦ κελιοῦ της κ' ἔκρεψε. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πόρτα ἀνοῖξε τροχολώνοντας και μπῆκε ὁ Ροβέρτος μὲ τοὺς γονεῖς του και τὸν ἔσθέρφου του. Τρελλῆ ἀπὸ τὴ χαρὰ της ἡ Ζένην ἐπῆλθεσ και ἔπεσε στήν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά τοῦ άντρας της. Ἐξέλασε ὅτι ἦσαν κ' ἄλλοι μπροστὰ κ' οὔτε πρόσεξε τὸν πατέρα τοῦ Ροβέρτου, πού ἄλλοτε οὔτε ἔδωκε τῆς δὲν ἤθελε νάκούσῃ και τώρα εἶχε διακρῖσει ἀπὸ συγκίνηση.

- Κόρη μου, εἶπε ὁ σεβασμιος γέρος μὲ φωνὴ πού ἔκρεψε, ἡ ζωὴ μας σὲ βῆξῃ θὰ εἶνε ἀπερασμένη σ' ἔσώνα, πού μὲ τὴν αὐτοθυσία σου και τὸν ἡρωισμό σου, ἔσωσες τὴν τιμὴ τοῦ Ροβέρτου μας.

Ἡ μητέρα τοῦ Ροβέρτου τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει και τὴν ἔσφιγγε σὲ γέροκα στήθη της. Ὁ Ράλφ πλησίασε κ' αὐτοὺς και χαιρέτησε τὴ Ζένην, ἡ ὅποια ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ μὲ κατάπληξη. Τῆς φαίνονταν πὸς ὄνειρευεταί. Ἐνας ἀπάλληλος τῆς φυλακῆς πῆλκε σὲ λίγο και τῆς ἔδωκε νά ὑπογράψῃ κάποιο ἔγγραφο. Τῆς ἔδιναν χαρὰ ! Καὶ τώρα ἡ Ζένην σιμὰ σὲ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της ἀνασπῖνει πάλι τὸν ἐλευθέρου ἀέρα και τῆ σπῆτσια αὐτυγία. Κοτὰ της καλομένη ἡ πεθερὰ της, τῆς χαιδεῖε ἀπαλά - ἀπαλά και μὲ ἀπειρη στοργὴ τὰ μαλλιά και τὸ μέτωπο.

- Κόρη μου, τῆς λέει, πού βῆξῃς τόση γενναϊότητα, ὅπως νά δεχτῆς νά δικαστῆς και νά καταδικαστῆς ἔσῃ ἀντὶ γιὰ τὸ Ροβέρτο ;

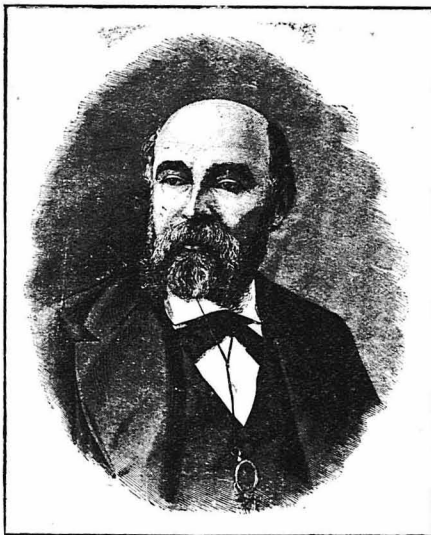
- Καλὴ μου μητέρα, ἀπαντᾶει ἡ Ζένην, ὅταν εἶδα τὸ Ράλφ ἔσπληκωμένον στὴ χλὴν και τὸ Ροβέρτο νά κρατᾶ τὸ πιστόλι σὲν χέρι του, ὅταν εἶδα τὰ μάτια του γεμάτα τῶρο και τρέλλα, ἔμπεσε τοῦ ἄρπαζε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ χέρι και τοῦ εἶπε ὅτι θὰ πῶρε ἔσῃ τῆ θέσῃ τοῦ φονιά ἀντὶ γ' αὐτόν. Ἐτσι ἔσωσα τὴν τιμὴ του και τὸ λογικὸ του, γιὰτι σίγουρα θὰ τρελλαίνονταν.

- Καλὴ μου κόρη ! εἶπε ἡ γρηθ-Λέυτον, ἔσῃ οἱ λυγμοὶ τῆς σπυγαν τοῦ λαϊμο και τὰ δάκρυα πλημμυρίζον τὰ μάτια της. Πολὺ σπάνιος εἶνε ἡ γυναικῆς πού ἔχουν τὴν καλὴ σου καρδιά και τὴ γενναϊότητά σου.

Καὶ πλησιάζοντας φίλησε τὴ νύφη της σὲ μέτωπο...

Ἐλεονώρα Φράϊμαν

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ Γάλλος μυστιογραφῶς ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ. Γεννήθηκε τὸ 1817, ἀπέθανε τὸ 1882. Τὰ καλύτερὰ του ἔργα εἶνε: «Τὰ Μυστήρια τοῦ Λονδίνου», «Ὁ Υἱὸς τοῦ Διαβόλου» και ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ὁ ὁποῖος μεταφράσθη και ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἀλκυονέτου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ὁ Μπαλζάκ εἶχε τὴν μαγία νάνακατεῖται διαρκῶς σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τις ὅποιας ἔμπε πάντοτε ἔβγαινε ζημιωμένος. Τὰ παθῆματά του ἀντούτους δὲν τοῦ ἔγινοντο μαθηματα. Ἐφτανε νά τοῦ πῆ κανεῖς ἡ και νά σκεφθῆ κ' ὁ ἴδιος κατὶ σχετικὸ μὲ μιὰ ἐπιχείρηση γιὰ νάχρησῆ τῆ φαντασία του νά ὀργανῆσῃ κυριολεκτικῶς... Ἡ φανταστικὴ ἐπιχείρησις ἔπαιρνε ἄμπεως μὲς στὴ σκέψη του σάρκα και ὄσῃ, και, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἦταν ἰκανὸς νά ἐχη ὀρίσει... ὡς και τὴν τιμὴ πού θὰ ἔπαιρναν σὲ χρηματικῶν ἡ μετοχῆς τῆς νέας ἔταιρίας, πού θὰνελάμβανε τὴν ἐπιχειρήσῃ...

Στὴν πλατεία τοῦ χρηματιστηρίου ἀκρῶδ, ἔπυχε μιὰ μέρα, νά συναντήσῃ τὸν φίλο του Ἐρρικο Μονιέ. Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὁ Μπαλζάκ βρισκόταν σὲ πλήρη «ἐπιχειρηματικὴ ἔμπευση». Ἐπῆρε, λοιπόν, τὸν Μονιέ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τοῦ ἔξέθεσε τὰς βάσεις τῆς ἐπιχειρήσεός του, κατέστρωσε τὰ σγέδιὰ του, παρῆταξε ἀριθμοὺς και δὲν ἄργησε νά βεβαιώσῃ ὅτι ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ θὰ κέρδιζαν ὁ καθένας τους τουλάχιστον... ἀπὸ ἔφτᾶ ἔκατομύρια.

Ὁ Μονιέ τὸν ἄκουσε ὄς τὸ τέλος χωρὶς νά τὸν διακοψῇ. Καὶ μόνον ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ἐνθουσιώδης φίλος του εἶχε τελειώσει τὸ λογιζῶν του, ἔγῆρσε και τοῦ εἶπε :

- Ἀπάναντι τῶν ἔκατομυρίων πού θὰ κερδίσουμε, ἔν μού δίνεις, σὲ παρακαλῶ, μιὰ μικρὴ προκαταβολή... πάντε φράγκων ;...

ΑΣ Τ' ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ

Κάποιος Γερμανὸς στατιστικὸς εἶχε τὴν ὑπομονὴ νά ὑπολογίσῃ τὸν μέσον ὄρο τῶν βηματῶν πού κάνει ἕνας χορευτῆς. Καὶ βρήκε ὅτι σὲ συνηθισμένο ταγῶ καθὲς χορευτῆς κάνει τόσα βήματα, ὅσα θὰ ἔφταναν γιὰ νά κἀνῃ, ἀν προχωροῦσε κατ' εὐθείαν, ἕναν περὶ πᾶσο 1.200 μέτρων. Κατ' ἀναλογία σὲ τὰ ἄρλεστον, ὁ χορευτῆς περκαταίε 2 χιλιομέτρα. Προχωρώντας θὰ σπύσῃ ὑπολογισμοὺς του μᾶς λέγει ὅτι σὲ καθὲς χορευτικὴ ἔσπερῖδα καθὲς χορευτῆς βαδίζει 18 σχεδὸν χιλιομέτρα !

